

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **N. T. P.**, zastoupeného Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou se sídlem Děčín, Sofijská 890/31, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2004, č. j. 48 Az 12/2004 - 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3. 12. 2003, č. j. OAM-2587/VL-11-P18-2003. Tímto rozhodnutím mu nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) a bylo vysloveno, že se na něho nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Rozsudek krajského soudu vycházel ze skutečnosti, že žalobce nenaplnil žádnou ze zákonných podmínek pro udělení azylu, a že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutečného stavu věci a bylo přesvědčivě odůvodněno.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvádí, že uplatňuje důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně pak namítá, že nesouhlasí s názorem soudu, potažmo žalovaného, pokud jde o posouzení podmínek podle § 12 zákona o azylu. Domnívá se totiž, že v žádosti o udělení azylu uvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, případně že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Rovněž poukazuje na to, že ve Vietnamu nejsou dodržována lidská práva a stěžovatel se v případě návratu do vlasti obává postihu za nelegální opuštění země. Připouští, že ekonomické potíže ve Vietnamu také měl, ale rozhodně nebyly hlavním důvodem jeho žádosti o azyl. Vzhledem k uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; požádal také o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje rozsudek krajského soudu i svoje rozhodnutí za vydaná v souladu se zákonem a odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatele. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) - ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel sice výslovně uplatňuje důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (tedy vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit), avšak konkrétní námitky uvedené v kasační stížnosti lze spíše podřadit pod důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (tvrzená nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení). Konkrétně stěžovatel totiž namítá, že splňuje podmínky pro udělení azylu a krajský soud toto nesprávně posoudil.

K tomu ze správního spisu vyplynulo, že dne 31. 5. 2003 podal stěžovatel žádost o udělení azylu, kterou odůvodnil tím, že ve Vietnamu nejsou zajišťována lidská práva.

Také uvedl, že v České republice již žil, a to od roku 1988 do roku 1991. Jak vyplynulo z protokolu o pohovoru k důvodům jeho žádosti, stěžovatel po návratu z České republiky v roce 1992 nemohl sehnat ve Vietnamu práci a proto odjel opět do České republiky. Od roku 2002 do roku 2003 zde žil nelegálně a poté požádal o udělení azylu. Také uvedl, že ve Vietnamu jiné, než ekonomické problémy neměl. Pokud jde o nesvobodný život ve Vietnamu a nezajišťování základních lidských práv, tak to stěžovatel spatřuje v tom, že po návratu do Vietnamu v roce 1992 mu stát nezajistil práci a dostal pouze odstupné. Rovněž poukázal na úplatnost policistů, se kterou se jako řidič setkával. Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 12. 2003 stěžovateli azyl neudělil pro nesplnění podmínek podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a rovněž vyslovil, že se na něho nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Při hodnocení důvodnosti stěžovatelovy námitky Nejvyšší správní soud vycházel z § 12 zákona o azylu. Podle citovaného ustanovení se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec: a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Stěžovatel v průběhu správního řízení ani řízení před soudem nikdy neuvedl, že by byl ve Vietnamu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, ani že má obavu z pronásledování z některého z důvodů uvedených pod písmenem b) výše citovaného ustanovení. Naopak veškeré jeho důvody, které pro odchod z Vietnamu a žádost o azyl v České republice během správního a soudního řízení uvedl, odrážely jeho neuspokojivou ekonomickou situaci. Nejvyšší správní soud má tak v rozporu názorem stěžovatele za to, že ekonomické problémy byly hlavním a jediným důvodem jeho odchodu z Vietnamu a žádosti o azyl v České republice. Nelze proto než v souladu s ustálenou judikaturou zdejšího soudu (např. rozsudek ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, kde soud uvedl, že *ekonomické problémy žadatele o azyl v zemi původu, nejsou bez dalšího důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azyl* nebo rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54 , kde bylo konstatováno, že *obtíže žadatele o azyl stran obživy či možností seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické)* konstatovat, že krajský soud i žalovaný postupovali zcela v souladu se zákonem. Pokud jde o stěžovatelovu obavu z návratu do Vietnamu, tak je třeba souhlasit s krajským soudem v tom, že podle Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky neúspěšní žadatelé o azyl, kteří se do Vietnamu vrátili, nebyli za opuštění Vietnamu stíhání. Naplnění důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak nebylo shledáno.

Jen pro úplnost je vhodné uvést, že nepodepsané zpětvzetí kasační stížnosti podané stěžovatelovým jménem nemohl Nejvyšší správní soud akceptovat, neboť uvedené podání stěžovatel ani přes opakovanou výzvu soudu neopatřil svým podpisem a tudíž nemohlo být považováno za jeho právně účinný úkon.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2005

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu